

Ett tal framfört vid Invigningen av Månbasen i Storgruvan den 20 juli 2009.

Åke Mossberg

Inledningsvis vill jag självklart lyfta på hjälmen för den ära som vederfarits mig då jag av ingen mindre än mångubben Niklas själv blev tillfrågad om jag ville säga några väl valda i samband med denna märkliga afton. Förvänta er nu inte att min enkla person skall prata om månar och månljus, om månresor och månbaser – nej, nej - det finns förhoppningsvis mängder av mångalningar, det sista ordet givetvis inom kraftiga citationstecken, på plats här ikväll som jag är övertygad om att ni kan konsultera i detta ämne om ni vill veta mera.

Nej, min kunskap är mer lokalt förankrad, främst här i min födelseby Pershyttan där jag ägnat en stor del av min lediga tid till forskande och rotande i byns historia. Jag tror att jag bara var 13 år när intresset tog fart på allvar. Och på den vägen är det. Att jag är väl lämpad som talare med gruvan i fokus bevisas inte bara av att jag klätt ut mig till gruvarbetare, i mina ådror

rinner faktiskt äkta gruvblod då min morfar var gruvarbetare och min morfarsfar gruvfogde vid det s.k. övre fältet i byn. Min morfar Ernst August Persson arbetade just här i Storgruvan under många herrans år och vid hans 50-årsdag år 1929 blev han högtidligen uppvaktad av fackföreningens ordförande Julius Bivall som med gruvfanan i ena näven överlämnade en präktig snusdosa i silver till jubilaren. Om ni nu tvivlar på att så var fallet så tog jag med presenten som ni nu kan se "live", som man säger, med all önskvärd tydlighet!

Snusdosan bär inskriften "På 50-årsdagen 25/9 1929 av Kamrater". När min morfarsfar, Gruvfogden Per-Olof Svensson dog 17:e januari 1918 så stod han lik, som man sa förr, i vedboden vid arbetarkasernen Björkåsen här i byn, inte långt från Åsbosjöns sydspets. Det var kutym förr i tiden, inte bara här utan i en stor del av landet, att den avlidne skulle besiktas av de anhöriga innan resan till gravkapellet. Ofta placerades liken i kammaren som man sa, eller rentav i vedboden som i detta fall. Min mamma som då var 7 år berättade att hon var en av besökarna som fick tillträde till nämnda vedbod för att säga farväl till sin farfar den där bistra januaridagen under första världskriget.

Bara ett 50-tal meter västerut från vedboden, så skär den 15:e tidsmeridianen, alltså öster ut räknat från Greenwich, rakt genom Sverige och vidare söderut genom Pershyttebyn. Så vill Ni ställa era klockor exakt så gör det här i Pershyttan! Skruvar ni in klockan på 20.00 i Stockholm så är hon egentligen 20.15. Men i Pershyttan är hon 20.00 "på riktigt". Prins Wilhelm noterade detta i sin bok "Inom egna gränser" där har ansåg att det var ett privilegium att få bo intill den magiska linjen. Och kanske

de framtida besökarna vid månbasen kan uppskatta det faktum att linjen går så nära mångruvan, för visst är väl månar och planeter, longituder och latituder släkt med varandra på något sätt, det känner åtminstone jag på mig.

Här vid Storgruvan i norra delen av byn har det tidigare funnits två ålderdomligare och enklare trälavar och man använde också tidigare ett annat donlägigt schakt för uppfordringen av malmen. Anrikningsverket där vi nu befinner oss stod färdigt år 1911 och fyller således 100 år om två år. Det har sedan utvidgats och moderniserats i flera etapper. I de gamla bolagsberättelserna kan man i detalj studera data och kostnader på verkets alla märkliga inventarier. Här fanns 1911 två tuggkrossar från Morgårdshammar, två dito kulkvarnar, två magnetiska Gröndals-separatorer och åtta Ferrari-skakbord (och jag som trodde Ferrari var en bil) med under gången reglerbar lutning, driftanordning med ställbara excentrar samt ringsmörjningslager.

Lavar byggdes 1913 och 1925 varifrån rälvägen till en början var enkel för att så småningom bli dubbel. Den trälave som finns idag stod färdig år 1942 och togs i bruk den 29 juli samma år. Även spelhuset daterar sig från år 1942 där då ett hypermodernt ASEA-spel insattes. Tidningen Gruvarbetaren gjorde ett besök här vid gruvan år 1947 och reportern Per Flygare berömmar spelet: *"Detta är faktiskt också ett av de förnämligaste vi sett..."* skrev Flygare, *"det rör sig ungefär lika ljudlöst som en friare, vilken i strumplästen*

är på väg in i jungfruburen. Maskinisten Allan Nordensten vårdar det också som sin ögonsten. Spelet är avsett för en belastning av 2 ½ ton och har en hastighet av 2 ½ sekundmeter, vilken dock kan fördubblas om det kniper."

År 1954 kom en 25-årig yngling vid namn Kurt Salomonsson, närmast från Norrbotten-gruvan Laisvall till Pershyttan. Kurt fick en bostad i en arbetarkasern vid Nedre Hjortsdal, inte långt från byns Folkets Hus. På sin fritid skrev han gärna och just här i Pershyttan kom hans debutroman "Hungerdansen" till. Efter Pershyttetiden flyttade Kurt till Stockholm där han skrev flera böcker som idag är välkända inom den Svenska arbetarlitteraturen. År 1989 fick han Ivar Lo-stipendiet. I en artikel från 1989 berättar Kurt om ankomsten till Pershyttan en kall och blåsig decemberdag 1954 och om det första besöket vid Storgruvelaven: *"Porten stod vidöppen och jag såg genom den tilltagande snöyran rätt ner i schaktet som försvann mot underjorden. Det dirrade i de oljevåta ställinorna. Hisskorgen var på väg upp eller ner. Den tycktes vad jag kunde se löpa på skenor i ett snedställt sänke. Det tydde på ett avsevärt djup. Inte för att djupet spelade någon roll när man väl var nere. Tio eller trehundra meter kvittade lika, det visste jag av erfarenhet..."*

Hela Kurts artikel "Åter till Pershyttan" kan Ni läsa i Hembygds-cirkelns skriftserie Ett och annat från Pershyttan, häfte numro 15. En annan, betydligt större kändis bland Svenska folket än nyss nämnde Kurt har även jobbat i gruvan, jag tror det var under en månad år 1959. Jag pratar

om ingen mindre än den idag framlidne trubaduren Fred Åkerström. Han bodde då i ungarbaracken någon kilometer söder om gruvan. Vid ett framträdande vid Siggebohyttan på 70-talet berättade Fred att han under inga omständigheter fick snedda efter kanten på verkmästare Axel Franssons tomt, en granne till baracken, för att på så sätt få en betydligt kortare arbetsväg. Fred fick istället vandra en omväg på 2-300 meter för att komma till sin arbetsplats som var det s.k. gallret nere i gruvan. Jag har pratat med hans fru Ingrid om allt detta i telefon och till henne hade han sagt att han aldrig varit så rädd någon gång i sitt liv som under tiden i Pershyttegruvan. Och inte en enda foto från Pershyttetiden hade hon hittat, tyvärr. För det frågade jag naturligtvis om.

Runt 250 meter djup är Storgruvan vars s.k. donläge ligger på 52 graders lutning. 1965 var arbetarantalet vid Pershytte Grufvebolag i medeltal 107 man samt 19 tjänstemän och förmän. Man tog detta år upp sammanlagt 176.400 ton berg ut de båda gruvorna, Stor- och Åkergruvan, den sistnämnda belägen lite väster om hyttan i södra delen av byn. År 1965, var det således fortfarande full fart i båda gruvorna och någon dag innan mitt sommarlov blev jag

uppringd av förmannen Axel Sjögren som erbjöd mig jobb som s.k. plockare på det primitiva sorteringsverket som låg vid vad gamla Pershyttebor kallade för "Pershytte station". Någon station för personbefordran var det förvisso icke, de enda resenärerna som avvinkades var de sekunda och prima malmstenar som vi efterhand fyllde järnvägsvagnarna med. Jag fick börja okristligt tidigt, klockan 5 på morgonen för en timlön på 3 kr och 50 öre och jag kan än i denna dag inte begripa hur jag som 15-årig kunde gå upp redan 04.30 hela den sommaren. Och på avlöningskuvertet som jag fick från Nora Sparbank det året hade jag erhållit den hedersamma titeln "Gruvarbetaren Åke Mossberg"

Nåväl, en annan sommar jobbade jag här nere vid Storgruvan som målare av både fönster och dörrar här på anrikningsverket. Ibland när det regnade fick jag vara med inne i smedjan där bl.a. Folke Malm, Ragnar Sjöblom, Holger Lindström, Åke Palmqvist och Bertil Andersson hade sin arbetsplats. Den sistnämnda, Bertil Andersson, idag 82 år ung, hade jag ett trevligt samtal med här om dagen om allt vad som hände här vid gruvan på den tiden. Bertil jobbade som reparatör med svetsning som sin specialité på gamla "4:an" eller 120-meters nivån där han hade en egen verkstad med svetsmöjligheter och övriga finesser. Och här ett tips till mångubben Järvstråt – prata med Bertil så kommer han farande och svetsar ihop månbasen när den dagen kommer. Verkstan finns naturligtvis kvar nere i gruvan så där kan Bertil börja igen bara vattnet försvunnit.

Åpropå vatten – när gruvan gick för fulla segel så var alltid en pump i verksamhet för att hålla vatten borta från känsliga ställen. Pumpen gick naturligtvis även på helgerna och självfallet även på påsk- och julafton. I den händelse att pumpen skulle haverera så var den tvungen att besökas på söndagar och storhelger när det vardagliga gruvarbetet låg i träda. Min bror Håkan var en sådan där pump-tillsyningsman vid några tillfällen – och

vid dessa besök på helgerna fick han ensam åka ned i gruvan med hjälp av spelstyraren Allan Nordensten. Vid ett av dessa besök blev jag inbjuden av brorsan att följa med på bergvagnen ned i djupet - och att det var en oerhört spännande resa för 13-14-åringen, eller var jag kunde vara, det kan jag försäkra eder. Jag har i mitt arkiv gruvarbetarnas alla s.k. tidlappar från december 1965 och där kan jag se hur gruvarbetaren Henry Högberg, still going strong på Tullbackagården i Nora, ensam tillbringade 8 timmar nere i gruvan på självaste juldagen nämnda år med länshållning. Henrys timlön var 7 kr och 60 öre och på tidlappen har han noga angett "x helgprocent". Under mitt jullov -65 for jag runt på en cykel och öste snö från tak och framför dörrar åt bolaget för glatta livet. Dan före dan och under alla mellandagarna för några fjuttiga kronor i timman.

Jag måste berätta om den andra gången jag fick glädjen att åka ned i gruvan. Den 21 februari år 1967 fick gubbarna i Pershyttans Hembygdscirkel, populärt kallad Torpcirkeln, en exklusiv visning av den nya skutkrossen och som grädde på moset fick vi på 160 meters nivån åka diesellok den 800 meter långa orten sydöst ut till platsen där man hade gjort genomslag med den gamla Lockgruvan. Väl framme fick vi gå in i gruvan, som då nyligt tömts på vatten, och där kunde vi studera gamla pumpstockar, stegar och en gammal smedja där man tillverkat en förnämlig blåsbälg av en gammal trätunna.

Att det var en upplevelse utöver det vanliga det förstår ju envar. Och tänk! Tänk tanken att om man framgent kunde tömma Storgruvan ned till och med 160-metersnivån, ja då kunde man arrangera exklusiva gruvexpeditioner á 1000 kr per biljett - med början i sann 1700-talsanda genom Lockgruvan, som idag är visningsgruva, och via den ta sig fram till Storgruvan där kontrasten blir enorm när deltagarna, samtliga med gapande mun, formligen kliver rakt in i 3000-talet, och nu tänker jag självklart på månbasen. Efter

Foto: Göran Järvstråt

guidning och lite månkaffe eller rentav en månöl far deltagarna så tillbaka upp till 2000-talet på en av månkvagnarna som trafikerar sträckan jordytan-månbasen. Jag kan lova er att en sådan gruvexkursion skulle bli en formidabel succé. Tänk bara på alla rika amerikaner som skulle vallfärda hit till Pershyttan, och tänk på alla japaner. Men very expensive skall det vara, jag tycker vi höjer biljettpriset på stående fot till 1500 kr, men då ingår givetvis månölen.

År 1965 investerade Pershytte Grufvebolag i något som senare kom att visa sig vara rena galenskapen: Ett nytt sovringsverk som byggde på den s.k. sjunk- och flytmetoden, samt ett makadamverk. Dyrt som skam blev notan, 2,5 miljoner, och husen som uppfördes här bakom laven var fula som stryk i jämförelse med den falufärgade laven, spelhuset och anrikningsverket. Gråa plåtskjul, det högsta fick i folkmun ståta med namnet Krämare. Något år passerades malmen från gruvan genom verket innan nedläggningen var ett faktum den 23 mars 1967. Självklart var jag

på plats med min kamera för att föreviga den stora dagen som satte punkt för en 600-årigt malmletande i byn. Jag minns att förmannen Axel Sjögren dagen till ära var iklädd en sheriffstjärna i blänkande guld och i dagboken hade den 17-åringe ynglingen Åke skrivit följande på kvällen: *"Historisk dag. Det är idag som punkt sättes för all gruvbrytning i Pershyttan. Gruvan har alltså lagts ned och endast några förmän stannar kvar vid bolaget. Ner till Storgruvan med två kameror och plåtat arbetare m.m. Många av dem var inte nyktra sista dan. Regionalsändning om sista dan i Pershyttan i radion 17.45-18.15"*

Många fulla. Ja, ni hörde rätt, en stor myckenhet av gruvgubbarna hade dagen till ära druckit gravöl och var yra i bollen och deras tal lät osammanhängande, men vad gjorde det på den allra sista dagen... Att någon skulle bli avskedad var ju inte aktuellt. Alla var ju redan avskedade. Så småningom fick de nya jobb i Gytterby och Nora och fyra av gruvgubbarna flyttade till och med ända ned till Zinkgruvan. Sedan kom det att dröja ganska många år innan någon fuling beordrade rivning och sanering av en hel del byggnader på området. Ja, sjunk- och flytverket gjorde ju ingenting men tyvärr amputerades då den långa transporttunneln med anor från 1911 som gick från laven upp till anrikningsverkets övre del. Det var stor skada eftersom den nutida besökaren har svårt att bilda sig en klar uppfattning om sambandet mellan byggnaderna, än mindre förstå deras funktion.

Men tänk hör ni, om ni bara för ett ögonblick kunde få uppleva den mäktiga ljudkulissen som mötte den förbipasserande här vid gruvan i mitten på 60-talet. Det enorma tryck som skutkrossen i laven gav ifrån sig när den tuggade i sig malmstyckena samtidigt som bergvagnen tömde sitt innehåll i bergfickan gjorde att hela marken vibrerade. I olika transporttunnlar gnisslade rullarna som gummibandet gled över i var sin tonart, kulkvarnarna och alla skakborden förde ett

herrans oväsen här inne i anrikningsverket. Och den präktiga luftkompressorns läte invid spelhuset gjorde att gruvsymfonin blev fulländad. Med inslag då och då av Gruvbolagets gamla gula traktor och en och annan osmord lastbil. Ja, jag minns det som vore det igår.

Det finns en s.k. pop-låt med den Kanadensiske sång- och gitarrbegåvningen Brian Adams som heter "Summer of '69". Den kollosalt varma sommaren 1969. Inte på 150 år hade man upplevt någon liknande hetta i Sverige och ändå sjunger nyss nämnde Brian som avslutning på varje låtvers att "Those were the best days of my life". Och kanske var det så att det var de bästa dagarna av vårt liv, vi som var med och klev här på Tellus den där kollosalt heta sommaren. Måhända att det var just då som vi upplevde höjdpunkten på vår korta jordklotsvistelse.

Själv var jag 19 år fyllda och gjorde byn osäker med min ägandes Volkswagen av årsmodell 1957. På taket satt en sökarlykta som jag lyste med på de få brudar som stod däruppe vid vägskälet vid hyttan, naturligtvis mest för att de skulle bli imponerade. Jag har bläddrat lite i några gamla klippalbum för att se vad som hände i lilla Nora den här veckan för 40 år och just den 20 juli. Svaret var enkelt, det hände i princip ingenting som är värt att notera. Själva landningen inramades av framträdanden i Nora Folkets Park av Claes-Göran Hedenström och Trio mé Bumba som fredagen den 18 juli respektive den 25:e gästade parken. 400 personer såg Hedenström efter att först ha värmt upp med Bingospel förtäljer Nerikes Allehandas Nora-sida. Benny Lawins orkester från Karlskoga stod för dansmusiken. Själv slapp jag allt detta eftersom jag denna vecka deltog i O-ringens 5-dagars i Dalarna.

Ett tragikomiskt intermezzo inträffade under juli månad 1969 i samband med en brand i Vasslands by i Järnboås socken där åtskilliga av innevånarna förblev "husvilla". Det var nämligen en bikupa som fattat eld varvid båda, hör och häpna, brandkåren

i Nora och Nyhyttan larmades. Själva branden var inget problem för brandmännen men bikupans innevånare var självklart tvärilskna och stack den ena brandgubben efter den andra enligt tidningen.

Jag var under 17 år en mycket idog dagboksskrivare, nära nog varje dag skrev jag långa avhandlingar och utläggningar om i stort sett ingenting. Nåja, nu tog jag nog i, dagböckerna innehåller mängder med upplysningar om vad som hände i byn, främst på 60-talet. Varje dag har ju ett litet färdiggjort fält och som 10-åring var jag övertygad om att man var tvungen att fylla hela rutan med text – om man bara skrev en liten mening per dag kunde man väl inte ha rätt att titulera sig dagboksskrivare på riktigt. Som sagt skrev jag om allt mellan himmel och pannkaka, om allt mellan jord och måne. Varenda dag. Det är ytterst få rutor på dessa 17 år som jag lämnat blanka. Visst har jag kollat, dagen till ära, om vad jag skrev den 20 juli 1969.

Ingenting är svaret, det var blankt och visst blev jag besviken över detta. Jag öppnade Fader Max bok för att se hur han hade kommenterat de första kliven på månytan. Max skrev dagbok från sena 20-talet till 1993. Inte med ett enda ord nämner han månlandningen. Däremot berättar han om hur han och jag samt Kalle Persson just den dagen varit guider vid hyttan med omnejd på uppdrag av Örebro Kuriren som ordnat med en semesterresa till Pershyttan för deras prenumeranter. Men mor Gärda då vad skrev hon? Även hon var en flitig skri-verska. Jo, ta mig tusan, längst ned på måndagen eller mån-dagen den 21 juli skrev hon det vi alla känner till: "De första människorna på månen".

Dock vill jag berätta vad jag skrev den 4 augusti efter ett besök i staden Nora: "Köpt den nyutkomna rymdskivan med de första orden på månen". Och för att ni inte skall tro att jag far med osanning så tog jag med skivan. Så här ser den ut! Kanske är jag den enda i denna församling som äger en sådan förnämlig raritet?

Och så till den stora gruvexpeditionen

som dock inte gav samma eko runt om i världen som månexpeditionen. Tisdagen den 29 juli 1969, bara en dryg vecka efter stegen på månen gjorde jag och min nuvarande svåger Anders Hjulström i Nora en för föräldrar och övriga Norabor oanmäld nedstigning i den då nedlagda Åkergruvan. Med enkla pannlampor gick färden djupt ned mot jordens innandömen på slippriga stegar, så långt ned att vi tyckte oss nära nog nudda vid Jordens medelpunkt. Dagboken igen: *"Jag och Hjulle gjort en nedstigning i Åkergruvan. Overaller och pannlampor hörde till utrustningen. Från en av nivåerna kom vi in i en gammal gruva som jag trodde var Wrettgruvan. Vi klättrade uppåt i den ända tills vi såg dagsljuset sila in genom en överbyggnad. Då slog det mig att nu är vi någon annanstans men jag begrep inte var. Plötsligt kom jag på; kan det verkligen vara Kettilgruvan? Mycket riktigt, vi kom ut till slut efter att ha letat länge efter en dörr vid Gråbergstippen.. Intressant."*

Dagen efter var jag själv åter nere i Kettilgruvan med diafilm i kameran *"vid 3-taget och tatt 3 kort på solstrålarna"*. Bilder som jag naturligtvis är mäktigt stolt över. Och dagen därpå meddelar dagboken att min äldsta bror Kåre *"gjort en strålkastare för gruvundersökning av min taksökare..."* Tydligt hade vi skruvat bort sökaren (den jag lyste på brudarna vid vägskälet med) från min 57:a till förmån för gruvexpeditionerna, där den gjorde bättre nytta.

Idag är de båda gruvorna i södra delen av byn fyllda till bredden av vatten och kommer så att förbli tills den dagen om

några hundra år då de skall tömmas till förmån för, ja inte en månbas, men väl en marsbas. Ni hör att jag är flera hundra år före min tid.

Och visst är det underligt det här med det tekniska. År 1965, då jag gick i Samrealskolan i Nora, köpte jag från postorderfirman Hobbex en liten radio som drevs med ett 9 volts batteri och hade, nota bene, inbyggd antenn. Den fungerade utmärkt, så här ser den ut, och trots att den fyllt 44 år så pratar det än idag i den, särskilt framåt småtimmarna. Tänk nu på våra hypermoderna mobiltelefoner, där allt finns inbyggt, internet, GPS, kamera och ja, just det, Radio. Men det man klarade av 1965, alltså en inbyggd antenn, det har varken Sony Ericsson, Nokia eller Samsung klarat av. För att överhuvudtaget få ljud i öronen, när man vill avlyssna den viktiga sjörapporten och dagens dikt, måste man först ansluta en trasslig sladdhärva med hörsnäckor i ändarna - en trasslig härva som man i 19 fall av 20 glömt hemma. Vad har hänt på den inbyggda antennfronten under dessa 44 år frågar undertecknad?

Avslutningsvis måste jag få citera Hasse och Tage i monologen "På jobbet". Ni vet den där monologen där två jobbarkompisar har kafferast och där den ene bland annat beklagar sig över att ha fått en spik i foten vilket får den andre att jämföra en sådan bagatell med de stackare som fick sina huvuden avhuggna under den franska revolutionen. *"De skulle vart jävligt glada om de hade fått en spik i foten istället"*. Inget av vad den ene drar fram för att få tröst, får något som helst gehör hos den andre som hela tiden jämför med de mest fantastiska ytterligheter han kan komma på. Till slut säger den ledsne, för nu vill han plötsligt imponera istället för att klaga:

"Men vi ska i alla fall resa på semester till Kanarieöarna min fru och jag..." Och får följande svar:

"Du är en småborgelig typ du, det har jag sett från början, Liten, inskränkt, följer inte med."

Du har inte sett på TV, läser inte tidningarna...

Kanarieöarna?

Du har inte sett dom här tre grabbarna naturligtvis? De så re' e förstår jag. Du har inte sett dom, du såg inte när dom starta, inte när dom åkte från Cap Kennedy, inte när dom åkte runt månen och inte när dom landa heller naturligtvis. Det är vad jag kallar en resa det!

Du, Kanarieöarna dä bla-ha, bla-ha det"

En annan mindre känd skald var framlidne Stig Berg från Värmland. Hans bok "Folkprat" innehåller de mest fantastiska små klurigheter, ofta några meningar endast, en vers per sida. En av de bästa skrev Stig något år innan månfärden i juli 1969 och den har en lite erotisk underton. Men en sådan här magisk mån-dag-kväll när både man- och kvinnfolk plötsligt har blivit lite mångalna så får man stå ut med det mesta. I den korta versen nämns det värmländska dialektordet "stupmört", vilket nog bäst kan översättas till becksvart eller kolsvart – bara så ni vet. Efter att ha sett och hört förberedelserna för månfärden 1969 utbrister plötsligt en gammal värmlandsgubbe långt böj i Munkfors:

Di kan nog fanken åka te månen

När en ä gu te göre onger

När dä ä stupmört

Mä så trubbiga verktyg

Och visst fanken kunde de åka till månen! Kommer ni förresten ihåg låten "Fly me to the moon" som bland andra framfördes av Nat King Cole? Javisst gör ni det. Och vår egen Ted Gärdestad, han sjöng ju om att han ville ha en alldeles egen måne

som han kunde åka till när andan föll på. Det finns otaligt många andra låtar med månen i fokus men mig veterligt finns det ännu ingen som handlar om en månbas. Tycker inte ni som jag att Niklas Järvstråt, som ett led i detta projekt, borde göra en studioinspelning och en personlig tolkning av en låt med namnet: *"Jag vill ha en egen månbas, som jag kan åka till..."* Dock finns det ingen text än, men den kan jag gärna åta mig att skriva, och melodin den lånar jag naturligtvis från Teds månlåt.

För en utomordentligt god uppmärksamhet ber jag att få framföra ett värdsamt tack samtidigt som jag vill önska den djärva Järvstråts-mångubben och hans crew all lycka med genomförandet av detta för oss dödliga synnerligen märkliga projekt.

Åke Mossberg

